

5. postní neděle

VSTUPNÍ ANTIFONA Žl 43,1-2

Bože, zjednej mi právo a ujmi se mé pře proti bezbožnému lidu, zbav mě člověka lstivého a zločinného! Vždyť ty jsi, Bože, má síla.

Uvedení do bohoslužby A

Dnešní bohoslužba nás už připravuje na velikonoční prožití smrti Pána Ježíše. Ale nejde tu jen o jeho smrt, vždyť smrt čeká i na každého z nás. Jde tu o Ježíšovo zmrtvýchvstání. Čeká zmrtvýchvstání také nás, mne, tebe? Přimkněme se k Pánu Ježíši, vítězi nad smrtí.

Nebo:

Již ve 2. století předcházela eucharistické slavnosti biblická čtení. Vzorem přitom byla synagogální bohoslužba se svými modlitbami a čteními. Obzvláštním přáním 2. vatikánského koncilu bylo, aby byl věřícím poskytnut bohatěji prostřený stůl Božího slova. Známe velmi dobře také slova koncilu o přítomnosti Krista v liturgických úkonech, mezi jiným, že je přítomen ve svém slově: to mluví on, když se v Církvi předčítá Písmo svaté. Jako společenství při naslouchání čtením a při odpovědi na ně sedíme. Důstojnost Božího slova pak vyžaduje, aby v kostele bylo vhodné místo, z něhož se Boží slovo hlásá a k němuž se při bohoslužbě slova přirozeně obrací pozornost věřících. Je vhodné, aby takovým místem byl zpravidla pevný ambon. Ať už je dispozice kostela jakákoli, ambon musí být umístěn tak, aby věřící dobře viděli a slyšeli svěcené služebníky a předčitatele.

Uvedení do bohoslužby B

Postním kazatelem Krista Vykupitele je dnes prorok Jeremiáš, který nabízí uzavření nové Boží smlouvy s člověkem. Tato nová smlouva se naplňuje při každé mši svaté, při každém slavení Eucharistie. Pán Ježíš tu na způsob pšeničného zrna umírá a plodem jeho smrti je náš život. Než začneme slavit oběť Páně, přihlasme se k němu každý osobně: očistíme své srdce pokorným přiznáním své hříšnosti.

Nebo:

Hlavní myšlenky liturgie této neděle se zabývají působivou plností poselství spásy a nasměrováním cesty křesťana. Slyšíme o osvobozující zvěsti velikonočního tajemství. Podle Janova evangelia je Ježíš pšeničným zrnem, jež padne do země a odumře, aby přineslo hojný užitek. List Židům vyslovuje stejnou myšlenku ve druhém čtení: "Ačkoli to byl Syn, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonil své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro ty, kteří ho poslouchají." Neměli bychom dnes zapomínat na vlastní osobní a také společnou obnovu ve víře a lásce a na vděčnost za naše křesťanské povolání. Plnost poselství spásy může vstoupit jen do otevřeného a připraveného srdce.

Uvedení do bohoslužby C

Doba postní přípravy na velikonoce se blíží ke konci. Příští neděle je už Květná. Co Církev považuje za důležité ještě nám zvěstovat do svátků? Dnes uslyšíme, jak lidé spravedliví odsuzují hříšníky, ale Pán Ježíš je zachraňuje. To je radostné poselství dnešního Božího slova: Kristus chce zachránit i nás! Můžeme se chutě začít připravovat na svou velikonoční svatou zpověď. Můžeme se na něj obrátit s kající prosbou už teď. Učiňme to.

Nebo:

Pátou postní nedělí začíná doba umučení. Toto označení chce vyjádřit, že od této neděle vystupuje v mešních textech silněji do popředí Kristovo utrpení. To se promítá v liturgii úměrně stále více s přibližováním samotných velikonočních dnů. Na druhé straně bychom neměli přehlédnout, že postní doba je jako celek formována tím, jak Pán prochází utrpením a smrtí do slávy vzkříšení. Dnes v Janově evangeliu slyšíme o tom, že Ježíš obdarovává cizoložnici novým začátkem, když ji zachraňuje před ukamenováním a promíjí jí vinu. Takový nový počátek dává Bůh také všemu svému lidu, když v prvním čtení Izaiáš provolává: „Nevzpomínejte na věci minulé. Hle, já dělám věci nové, teď již vzcházejí, což to neznáte?“

Neříká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože, tvůj Syn nás tak miloval, že se z lásky vydal na smrt za spásu světa; dej nám svou milost, abychom i my milovali své bratry a sestry, a zůstávali v tvé lásce. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Cyklus A:

Uvedení do 1. čtení

Už starozákonní čtení vyjadřuje velikou víru: Bůh nenechá propadnout nicotě, co sám stvořil, co si vyvolil. Ezechielovo proroctví je součástí vidění údolí se suchými kostmi. Božím slovem se tyto kosti pokryjí svaly i kůží a do těchto těl pak Bůh vkládá oživujícího ducha. Toto zaslíbení znovuzrození bylo původně určeno izraelským vyhnancům v Babylónii, kteří prožívali vnější i vnitřní rozklad, a proto říkali: „Naše kosti uschly, zanikla naše naděje, jsme ztraceni.“ Bůh je oživí, tj. přivede je do zaslíbené země. Ezechielova slova však naznačují něco ještě hlubšího: vzkříšení a oživení těch, kdo jsou mrtví pro svůj hřích a vzpurnost vůči Bohu, podobně jako izraelský lid. Duch oživí tyto mrtvé a oni poznají, že Bůh je mocným Pánem.

1. ČTENÍ Ez 37,12-14 *Vdechnu vám svého ducha a ožijete.*

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin Bůh:

„Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usídlím vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal“ - praví Hospodin.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ži 130,1-2.3-4.5-6a.6b-8 Odp.: 7

Odp.: U Hospodina je slitování, - hojné je u něho vykoupení.

Z hlubin volám k tobě, Hospodine, - Pane, vyslyš můj hlas! - Tvůj sluch ať je nakloněn - k mé snažné prosbě!

Odp.

Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, - Pane, kdo obstojí? - Ale u tebe je odpuštění, - abychom ti mohli v úctě sloužit.

Odp.

Doufám v Hospodina, - duše má doufá v jeho slovo, - má duše čeká na Pána - více než strážce na svítání.

Odp.

Více než strážce na svítání - ať čeká Izrael na Hospodina, - neboť u Hospodina je slitování, - hojné je u něho vykoupení. - On vykoupí Izraele ze všech jeho provinění.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Doba postní nám měla pomoci, aby i o nás mohla platit slova svatého apoštola Pavla Římanům. V Pavlových listech se často objevuje protiklad tělo – duch. Tělem se přitom míní lidská přirozenost narušená hříchem, která je sebe středná. Žít podle těla pak znamená žít podle hříšných sklonů. Tento postoj uzavřenosti vůči Bohu přináší smrt. Křtem pak člověk odumírá hříchu a přijímá Ducha, dárce života. V srdci věřícího tak dochází k jakémusi koperníkovskému obratu: středem života není sobecké já, ale Bůh sám. Duch svatý proměňuje srdce člověka, takže už nemá zalíbení v hříchu a v životě pro sebe, ale v životě podle Krista, podle jeho evangelia. Tak dochází k podivuhodné výměně: už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Už není smrt a odsouzení, ale ospravedlnění a vzkříšení.

2. ČTENÍ Řím 8,8-11 *Sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše.*

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři a sestry!

Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží.

Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobena smrti kvůli hříchu, ale duch je plný života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Jan 11,25a.26

Já jsem vzkříšení a život, praví Pán; -
kdo věří ve mne, neumře navěky.

Uvedení do 3. čtení

Vzkříšení Lazara je posledním a největším Ježíšovým znamením v Janově evangeliu. Tváří v tvář mrtvému Lazarovi a své vlastní smrti Ježíš říká: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo ve mne věří, bude žít i kdyby umřel.“ Vzkříšení a život tedy nejsou vzdálenou nadějí, jak si mysleli farizeové a Marta. Vzkříšení je už tady v osobě Ježíše Krista. Modlitbou a slovem Ježíš vyvádí Lazara ze smrti: tím dokazuje, že jeho slova jsou skutečně Duch a život. Přijetím jeho slova se přechází ze smrti do života: „Kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mě poslal, přešel už ze smrti do života.“

EVANGELIUM Jan 11,1-45 *Já jsem vzkříšení a život.*

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“

Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“

Učedníci mu odpověděli: „Mistře, nedávno tě chtěli židé ukamenovat - a zas tam jdeš?“

Ježíš na to řekl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí ve světle tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtne, protože v něm není světlo.“

Po těch slovech ještě dodal: „Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.“

Učedníci mu řekli: „Pane, jestliže spí, uzdraví se.“ Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí.

Ježíš jim tedy řekl otevřeně: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu!“

Tomáš - řečený Blíženec - vyzval ostatní učedníky: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“

Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii přišlo mnoho židů, aby je potěšili v žalu nad bratrem.

Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by neumřel. Ale vím dobře i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“

Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“

Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“

Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“

Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“

Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděli židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala.

Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by neumřel.“

Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“

Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“

Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen.

Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“

Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“

Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to

kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojd' ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhy plátna a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!“

Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co Ježíš vykonal, v něj uvěřilo.

Slyšeli jsme slovo Boží.

VĚŘIT JEŽÍŠI VÍC NEŽ SOBĚ

V tomto evangeliu vždy naši pozornost zcela upoutá událost vzkříšení Lazara. Ale v dnešním evangeliu jsou i jiné důležité věci, a na ty se většinou zapomene. Je tam také, jak i chytří lidé někdy zhloupnou, a jak i správná odpověď může být někdy špatná. Podívejme se ještě jednou na tu událost. Nejprve: Učedníky si Pán Ježíš vybral jistě šikovné. Také Lazarovy sestry nebyly hloupé. A přece, všimněte si, že vzali na vědomí jen půlku toho, co Pán Ježíš řekl. Slyšeli jen to, co se jim líbilo: „Tato nemoc není k smrti.“ Na druhou půlku, že skrze ni má být Pán Ježíš oslaven, na tu už nedbali. A tak se jim stalo, že neporozuměli ničemu. Takoví „moc šikovní“ lidé jsou i mezi námi a musíme si dávat pozor, abychom my sami nebyli také takoví: Ani pořádně nevyslechnou, co kdo říká, a už odpovídají, samozřejmě na něco jiného. Takoví vědí přesně, jak a co bude zítra, i za rok. Myslí, že všechno vědí a všemu rozumí, a tak nerozumí nakonec ničemu a teprve už ne tomu, co od nich chce Pán Bůh.

Jaké poučení si z toho máme vzít? Napřed poslouchej, co říká tvůj bližní. Napřed bedlivě uvažuj, co chce Bůh, abys neupadl do mylných závěrů. Pak teprve odpovídej a jednej. Pojd'me dál. Podíváme se, co se přihodilo Martě. Také byla nějak moc chytrá. Začala Pánu Ježíši vyčítat, že přišel pozdě: Pane, můj bratr nemusel umřít, kdyby ses neopozdil! Pán Ježíš jí odpovídá, že její bratr vstane. Ale Marta nečeká na jeho vysvětlení, hned přesně odříká, co se o tom naučila nazpaměť v chrámové škole: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den!“ I takových lidí, jako Marta, je dnes mnoho. Na všechno vysypou hned přesnou odpověď, všechno vědí přesně podle formulek. Jenže život podle Boží vůle, to je víc než odříkávat naučené odpovědi, i když jsou sebe přesnější. Život chce stále znovu o všem přemýšlet.

Podívejme se také na ty ostatní, kteří Pána Ježíše svým vševědáním docela rozčílili. Jak šel Pán Ježíš ke hrobu, židé ho kritizovali: Když s ním byl kamarád, nemohl mu pospíšit na pomoc? Jiné vzkřísil, tohoto nechal umřít, no pěkný kamarád! Takoví velechytří žijí i mezi námi. Na všechno mají svůj názor, a ten je jim svatý. Všem rozumějí lépe než všichni ostatní. Nebyla by to chyba, kdyby ten jejich názor byl opravdu lepší, kdyby to nebyla jen ješitnost. Kritika, pochybování, to je nezbytné. Je to cesta k objevům, cesta k poznání. Ale k ničemu to nevede u toho, kdo svůj první nápad považuje už za správnou

odpověď. Co tedy Pán Ježíš po nás chce? To, co po Martě. Abychom nevěřili ani sobě ani lidem, ale abychom důvěřovali jemu, že to myslí dobře. Abychom v něj pevně věřili. Pevně věřili! To se lehko řekne, když se třeba modlíme. Ale mít pevnou důvěru den co den, být klid'as, nebát se, důvěřovat, to už je těžší. Pojd'me teď s Martou a Marií vstříc Pánu Ježíši: Vyznejme svou víru v něj a prosme, abychom méně věřili sobě a více jemu.

PROŽÍVAT PAŠIJE

Vyprávění v Janově evangeliu o smrti a životě Ježíšova přítele Lazara nás má připravit na prožívání pašijí, utrpení a smrti a novém životě Ježíšově, jak si o něm budeme rozjímat v pašijovém týdnu. A protože ve dnech, kdy se čtou pašije, nebývá mnoho času na důkladnější kázání, povězme si už dnes, jak prožívat pašije a pašijový týden.

Budeme naslouchat pašijím - vyprávění o utrpení a smrti Pána Ježíše, jak je zapsali evangelisté. Proč máme stále znovu pohlížet do jedné zmučené tváře, která byla před 2000 roky zpolíčkována a zbita? Je přece dnes dost trápení, všude kolem nás, možná hrozivějšího, než bylo relativně krátké trápení Pána Ježíše. Jsou v naší generaci jednotlivci, kteří prožili celá léta ve vězeních za nejhrůznějších podmínek a s nejrafinovanějším mučením. Nemocný, který umírá na rakovinu dlouhou, měsíce trvající nemocí, že nemůže ani žít ani zemřít, v ukrutných bolestech od rána do noci, bez vyhlídky na vyléčení, před sebou jen bolestný konec, kdožví zda ten nezkusí víc, než protrpěl Pán Ježíš v tom jednom dni. Nebo si srovnáme tragédii jednoho člověka jednoho dne o Velkém pátku roku 33 s tragédií celých národů, bezpočtu lidí a rodin, které jsou vyháněny ze svých domovů po statisících, a nikdo jim není ochoten dát přístřeší nové. Nedivme se, že jsou lidé, kteří říkají, že dnes existují ve světě hroznější utrpení, hroznější umírání, než bylo umírání Pána Ježíše na Golgotě.

Velikonoční týden je oslava blaženého utrpení Ježíše Krista! Copak lze utrpení slavit? Copak se nemá jen oplakávat? Toto už naznačuje, že se tu nejedná o kult násilí a mučení, o zálibu v prožívání trápení a bolestí. Ježíšovo utrpení a smrt v sobě totiž skrývá tajemství, veliké tajemství, které dává všemu utrpení světa smysl. Od něj padá záře a světlo i do našich životních trampot. Ježíšovo utrpení je utrpení „z lásky“, utrpení „pro nás“. Tak si to říkáme při modlitbě růžence: který se pro nás krví potil, který pro nás nesl těžký kříž, který byl pro nás ukřižován. Proto pohlížíme na toto utrpení vděčně: prolomilo nám, lidem nesvatým a hříšným, cestu do Božího náručí, cestu domů k věčné Lásce. Tento průlom, to je podstata velikonočního slavení, ne trápení samo jako takové.

Naše velikonoční oslava blaženého utrpení Ježíšova se děje hned dvojím způsobem. Jdeme s Pánem Ježíšem křížovou cestou, nasloucháme líčení evangelisty při pašijích. Je nám líto Pána Ježíše. Ptáme se, čím jsem já osobně přispěl k jeho utrpení, co za mne musel napravovat, abych já uvěřil v opravdovost jeho lásky, abych si ho vděčně zamiloval. Liturgie pašijového týdne

jde hlouběji. Neptá se jen, co se v těch dnech s Pánem Ježíšem dělo, co vytrpěl, ale ptá se především, jaký má Golgota smysl, proč se to všechno stalo, co znamená Kristovo utrpení a smrt pro nás lidi dnešní doby. A odpověď zní: Pán Ježíš nám dal příklad lásky věrné a vytrvalé, příklad pokory a obětavosti. My na to odpovídáme s vděčností: „Klaníme se ti, Pane Ježíši, a děkujeme ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.“

Liturgie nám ukazuje, jak Pán Ježíš nám chtěl podat důkaz, že žije v Otci, proto se svátostně zviditelnil jako Zmrtvýchvstalý a Žijící. Proto se svátostně zpřítomnil v Eucharistii, Pokrmu lásky, abychom mohli být s apoštoly spolu s ním, a to nejen teď, zde, v tělesném životě, ale i za smrtí v Otcově náručí. Říká se, že po ovoci se pozná, co je dobré a co nanicovaté. Jaké je ovoce pašijí? Ovocem Ježíšovy smrti je náš život, ovocem Ježíšova trápení je naše radost, ovocem Ježíšova osamění na kříži je naše společenství kolem stolu večeřadla. To je smysl pašijí. Poděkujme za něj.

LIDSKÝ BRATR A BOŽÍ SYN

Co jsme právě slyšeli ve čtení evangelia je pro církve tak závažné, že se k tomu znovu vrací ve zvláštní prefaci dnešní neděle. Za chvíli ji budeme slyšet. Zpívá se tam, že se sluší Boha chválit a děkovat mu za Pána Ježíše, který jako pravý člověk oplakával smrt svého přítele a projevil se tak jako náš lidský bratr, a jako Boží Syn vzkřísil Lazara z hrobu a nás volá ze smrti k životu. Vypravování o vzkříšení Lazara nám názorně ukazuje, co chtělo říci už vánoční poselství: Slovo stalo se tělem, Bůh se stal člověkem. Ježíš je člověk. Člověk jako my. Zná jako my zármutek z rozloučení, trápí se nad smrtí milého člověka. Nestydí se za slzy, je otřesen. Otřesen smrtí přítele, ale i blížící se smrtí vlastní, kterou mu tento hrob připomněl: Za pár dní bude mrtev i on. Evangelium říká, že se Pán Ježíš nad hrobem Lazara zachvěl.

Pán Ježíš tedy ví, jak nám je, když prožíváme své těžké chvíle, když pohřbíváme své přátele nebo své naděje. Ví, jak nám je, cítí s námi. To si máme dnes uvědomit tak hluboce, abychom si na to vzpomněli ve chvíli zlé a úzkostné: Když se v takové chvíli pokoušíme modlit, voláme k někomu, kdo ví, jak nám je. Voláme k lidskému bratru, který také prožil co my, a víc. Tedy Ježíš, jako soucitný přítel. To je krásné povědomí, ale samo by nám to pomohlo jen trochu, vlastně moc málo. Jenže Ježíš je víc: Je i Boží Syn a dokáže víc, než stát v kruhu přátel kolem hrobu v soucitné účasti. Boží Syn vysvobozuje z té smrti, ze zármutku, ztrátu obrací v radost. Vyprávění evangelia není jen popisem nějaké dávné ojedinělé události, záznamem kázání prvotní Církve. Je to víc. Je to znamení pro nás: Smrt věřícího není koncem všeho, ale průlomem k novému bytí s Kristem v Otci.

To je znamení nesmírně odvážné, to je smělé tvrzení. Ale tak to Pán Ježíš dnes říká každému, kdo chce slyšet: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo ve mne uvěří, bude žít, i když už zemřel.“ Kdo z nás toto Boží slovo uslyší, přijme je a

uvěří mu, na toho padne už dnes kus velikonočního jasu: „Nemusím se bát zlého, neboť ty se mnou jsi,“ tak to dopředu pochopil a vyjádřil žalmista. To se stane refrémem i našich písní, odpovědí i našeho srdce. Odpovědí na všechny trampoty, co nám dnešek hodí pod nohy, co nám zítřek uchystá. „Nemusím se bát.“ Nemuset se v životě bát, to je veliká věc. Právě tenhle dar nám Pán Ježíš chce dát, za něj se tak dojemně modlí nad Lazarovým hrobem: „Otče, já vím, že mne vždy slyšíš. Ale pro ty zde tě prosím, aby i oni poznali, žes mne vpravdě poslal.“ Vyznáním své víry se nyní přihlasme mezi ty, za které se Pán Ježíš nemodlil nadarmo.

Přímluvy

Boží Duch i dnes oživuje. Proto s důvěrou prosme:

Bože, přived' mocné našeho světa k pochopení, že jejich úkolem není zabíjet a ničit, ale život chránit.

Nám dej výmluvnost, abychom uměli o své víře hovořit tam, kde lidé upřímně víru hledají.

Ať umíme o své víře mlčet tam, kde ji nechápou a chtějí nás jen zesměšnit a ponížit.

Ať se dobře připravíme k duchovnímu slavení velikonoc.

Studentům, kteří se připravují na zkoušky, dej světlo poznání.

Dej, aby stále noví mladí křesťané odpovídali na tvé volání ke kněžskému a řeholnímu životu.

Požehnej naší zemi, ať vydá dobrou úrodu.

Naši zemřelí, kteří uvěřili v tvého Syna, ať s ním dojdou slávy zmrtvýchvstání.

Pane Ježíši, ty nám nabízíš víc, než jsi dal Lazarovi: život, který nekončí navěky, vždyť tvá je všechna moc, tvé jsou všechny časy na věky věků. - Amen.

Nebo:

Ježíšovi vstoupily do očí slzy, když viděl zármutek svých přátel. Tato událost nám dává jistotu, že Boží Syn je soucitný. S důvěrou tedy přednesme své starosti i potřeby celého světa a volejme:

Za všechny, kdo byli pozváni k novému životu a budou kdekoli na světě zanedlouho pokřtěni.

Za pokoj, jednotu a spolupráci křesťanských církví.

Za všechny, kdo nesou politickou, hospodářskou a společenskou odpovědnost.

Za upokojení všech, kdo šíří násilí a nenávisť, a za spravedlnost ve světě.

Za lásku manželů, pokoj v rodinách, za dobrou budoucnost dětí a mladých lidí.

Za nemocné a jakkoli trpící, aby nezůstali bez pomoci a silou víry dokázali nést svůj úděl.

Za opuštěné, opovrhované a za ty, kterým se nedostává soucitu.

Za umírající, aby se ke slávě Boží smířili se svou minulostí i s lidmi.

Za ty, kdo ztratili své blízké, a za každou stísněnou lidskou duši.

Za sebe navzájem, abychom žili v síle Ducha Božího.

Pane, skloň se k nám, když prosíme za tento svět, vždyť u tebe je slitování a hojnost milosrdenství. Tobě buď chvála na věky věků. - Amen.

Cyklus B:

Uvedení do 1. čtení

Poslouchejme teď pozorně, co prorok Božím jménem nabízí: novou smlouvu člověka s Bohem, která má být dodržována ne ze strachu před trestem, ale jako srdečný vztah, který je zachováván z lásky, a my už jsme dětmi této nové smlouvy.

Nebo:

Nová smlouva není vnější, v podobě vnějších příkazů, ale vnitřní, v samotném srdci. Díky tomu člověk nepocituje Boží příkazy jako něco cizího a vnějšího, ale jako vlastní tíhnutí, která nenutí, ale přitahují a vábí. Rovněž poznání Boha není z doslechu, ale z vlastní zkušenosti, proto není třeba, aby učil bratr bratra. Bůh už není v dálce, mimo člověka, ale v jeho nitru.

1. ČTENÍ Jer 31,31-34 *Sjednám novou smlouvu a na hřích už nevzpomenu.*

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Hle, blíží se dni - praví Hospodin -
kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu:
ne jako byla smlouva,
kterou jsem sjednal s jejich otci,
když jsem je vzal za ruku,
abych je vyvedl z egyptské země;
smlouva, kterou zrušili,
ačkoli já jsem byl jejich pánem
- praví Hospodin.
Taková bude smlouva,
kterou sjednám s Izraelovým domem
po těch dnech - praví Hospodin:

Vložím svůj zákon do jejich nitra,
napíšu jim ho do srdce,
budu jim Bohem a oni budou mým lidem!
Nebude již učit druh druhá,
bratr bratra:
„Poznej Hospodina!“
Neboť mě poznají všichni
od nejmenšího do největšího - praví Hospodin.
Jejich nepravosti jim odpustím
a na jejich hřích už nevzpomenu.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ži 51,3-4.12-13.14-15 Odp.: 12a

Odp.: Stvoř mi čisté srdce, Bože!

Smiluj se nade mnou, Bože, pro své milosrdenství, - pro své velké slitování zahlad' mou nepravost. - Úplně ze mě smyj mou vinu - a očist mě od mého hříchu.

Odp.

Stvoř mi čisté srdce, Bože! - Obnov ve mně ducha vytrvalosti. - Neodvrhuj mě od své tváře - a neodnímej mi svého svatého ducha.

Odp.

Vrať mi radost ze své ochrany - a posilni mou velkodušnost. - Bezbožné budu učit tvým cestám - a hříšníci se budou obracet k tobě.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Nový vztah člověka k Bohu, jak ho vyhlížel Jeremiáš, nemohl vzniknout jen z přičinění člověka. Teď uslyšíme, kdo se o něj zasadil a zasloužil.

Nebo:

Ježíš Kristus, ačkoli to byl Boží Syn, nezískal lacino dar vykoupení pro ty, kdo byli v zajetí hříchu a smrti. Sám Boží Syn vzal na sebe strach ze smrti, který držel lidi po celý život v otroctví. On byl ve všem jako jeho bratři, a tak prožil i úzkost před smrtí. Proto musel v modlitbě zápasit, aby dokázal přijmout utrpení a smrt. On přijal lidství tak skutečně, že zakusil tíhu poslušnosti, a tak se naučil poslušnosti.

2. ČTENÍ Žid 5,7-9 *Naučil se svým utrpením poslušnosti, a stal se příčinou věčné spásy.*

Čtení z listu Židům.

Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoli to byl Syn, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonal své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro ty, kteří ho poslouchají.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Jan 12,26a

Kdo mi chce sloužit, ať mě následuje, praví Pán; -
a kde jsem já, tam bude i můj služebník.

Uvedení do 3. čtení

Za Ježíšem přicházeli pohané, zatímco vyvolený národ zůstával ve své většině lhostejný. Budeme i my dnes naslouchat evangeliu lhostejně a bez zájmu?

Nebo:

Ježíš nepřímo odpovídá na žádost poutníků: teprve jeho vyvýšení jim umožní, aby doopravdy přišli k němu a uviděli jeho tvář, tvář oslavenou. Díky této smrti, která navenek vypadá jako ztráta všech vztahů a života vůbec, on naopak získá hojný užitek, tj. oslavení. Vypuzení vládce tohoto světa znamená osvobození pro lidi, kteří tak mohou přijít k Ježíši. V největší osamocení kříže Pán Ježíš přitahuje všechny lidi k sobě!

EVANGELIUM Jan 12,20-33 *Jestliže pšeničné zrno padne do země a zemře, přinese hojný užitek.*

Slova svatého evangelia podle Jana.

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl:

„Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne poctou.

Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, vysvobod' mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“

Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.“

Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

Slyšeli jsme slovo Boží.

CESTA K UZDRAVENÍ

Nepřeslechli jste, co to v prvním čtení volal prorok Jeremiáš? Novou smlouvu, nový život nám nabízí Hospodin! Tobě, mně, každému z nás osobně. Kdo si nechá jeho zákon vložit do svého nitra, tomu odpustí jeho nepravosti, na jeho hřích už nevzpomene. Nový život slibuje Pán Ježíš těm, kdo ho chtějí následovat, kdo půjdou za ním. Ti pohané z dnešního evangelia šli za Ježíšem, aby se s ním setkali osobně, aby ho uviděli a uslyšeli. Ale co my dnes? Jak my máme jít za Ježíšem, kam my za ním půjdeme? Každou neděli slyšíme pozvání na schůzku s Ježíšem ve svátostném společenství lásky zde, při svatém přijímání. Dnes, na konci bohoslužby, uslyšíme pozvání na jinou schůzku s Ježíšem. Uslyšíme pozvání k setkání s Ježíšem jako léčitelem a uzdravovatelem. Uslyšíme pozvání k velikonoční svaté zpovědi.

Kolik má tahle svátost různých jmen, to už samo svědčí o hloubce a bohatství, které se jedním jménem ani nedá vystihnout: Svátost pokání, svatá zpověď, svátost smíření, svátost uzdravení. My jsme zvyklí chápat zpověď spíše jako svátost odpuštění. Proto jdeme ke zpovědi, abychom dosáhli odpuštění svých hříchů. Ale obřad této svátosti zdůrazňuje i jiný, a to léčebný účinek. Hřích je totiž nejen útokem na Boží lásku a urážkou Boží. Hříchem člověk zraňuje sám sebe, bližního i celou Církev. Když rodiče hřeší tím, že zanedbávají děti, zraňují tím nejen sebe, ale i děti. Když děti hřeší tím, že opouštějí rodiče, zraňují sebe i rodiče. Co se lidé naběhají po různých léčitelích, uzdravovatelích a zázračných lékařích!

Že by tato svátost vedla nejen k odpuštění hříchů, ale i k uzdravení? Ano. Je to mocný prostředek k uzdravení mysli, lidské psychiky. Je to mocný prostředek k uzdravení mezilidských vztahů. Je to i mocný prostředek k ozdravení tělesnému. Ovšem, aby pomohl lék předepsaný lékařem, musíš ho užívat, tak, jak lékař předepíše. Aby se uvolnila léčebná síla Boží, abys došel jak Božího usmíření, tak pokoje a uzdravení, užívej tuto svátost tak, jak tě k tomu vede Církev. Abychom se k této svátosti lépe připravili, uděláme si o Květné neděli večer společnou kající pobožnost. Předstoupíme před Boha společně a budeme prosit o uzdravení všeho, co je v nás a kolem nás nezdravé. Budeme prosit o uzdravení té představy, kterou máme o sobě. Často si připadáme jako ten, který selhal. Jako slaboši, jako nešikoví. Vede nás to, abychom se před

lidmi dělali lepšími a stále cosi předstírali. A to je únavné, deprimující, depresivní.

Svátost smíření nás vede k uzdravení. Uznej své nedostatky. Lituj jich, ale nezůstaň u nich: Děkuj Bohu, že žiješ, že se můžeš odvrátit od hříchů. Děkuj Bohu a chval ho, že je veliký. To tě uzdraví z tvého zahledění do sebe. Naučíš se, co znamená výzva: „Vzhůru srdce!“ To je tedy veliká síla svátosti smíření: Bůh uzdraví tvé bolestné vzpomínky. Místo vzdychání se naučíš radostně Pánu Bohu děkovat. Místo stále se vracejícího a potlačovaného pocitu viny, žíravé pomstychtivosti za utrpené křivdy, se naučíš chválit Boha za všechno, co se stalo v tvém životě. Tvé vzpomínky se uzdraví. Nevymaže se vše to, cos prožil, zůstane to v paměti. Ale nebudou to už vzpomínky bolavé. Budou klidné a vděčné: Díky, Pane, že to vše je už odpuštěno, Ježíšovou zásluhou usmířeno, že už ti za vše můžeme jen děkovat.

Svátost smíření, svatá zpověď, působí také uzdravení vztahů. Tak, jak to říkáme při každé mši svaté: „Ať nás všechny sjednotí ve svorné lásce Duch svatý.“ Otvíráme se tomuto Duchu, aby uzdravil naši neschopnost milovat a odpustit. Aby nás naučil milovat tak, jak miluje Ježíš. Odpustit tak, jak odpouští Ježíš. Nejprve našim nejbližším, domácím, od těch ukřivdění nejvíce bolí. A pak dalším, až po ty naše mrtvé. Odpouštím, protože i mně se odpouští. Že tělesné zdraví souvisí se zdravím duševním, to víme předobře. Pokoj v duši dává šanci i na tělesné uzdravení. Ve mši se modlíme za uzdravení často. Modlíme se však opravdu s vírou, která očekává vyslyšení? S vírou, která očekává uzdravení? Která už předem děkuje, místo aby vyčítala a vynucovala?

Modleme se třeba takto: „Pane Ježíši, chválíme tě, že jsi za svého pozemského života měl soucit s nemocnými a žes je uzdravoval. Děkujeme ti, Pane, že jsi pověřil učedníky, aby ve tvém jménu uzdravovali nemocné. Prosíme tě, pošli na pomoc našemu nemocnému tělu Ducha svatého, aby nás osvobodil od bolestí a nemocí a daroval nám zdraví těla, duše i ducha, abychom ti mohli radostně sloužit.“ Povzbud'te své nemocné, aby se otevřeli síle Ducha svatého. Ve svátosti smíření chce Bůh nejen odpustit naše hříchy. Nabízí nám i uzdravení našich vzpomínek. Uzdravení našich vztahů k lidem, ke světu. Uzdravení i našich tělesných neduhů. Dobře se tedy na letošní velikonoční svátost smíření připravme, aby Hospodin mohl s námi uzavřít novou smlouvu. Aby byl opravdu naším Bohem a my opravdu Božím lidem.

JEREMIÁŠ - HLASATEL NOVÉ SMLOUVY

V knize proroka Jeremiáše zaujímají zvláštní místo dvě kapitoly: třicátá a jednatřicátá. Je to do ostatního textu vložený samostatný spis, který má od pradávna jméno „Kniha útěchy“. Jádrem, nejdůležitější výpovědí této „Knihy útěchy“ jsou slova, která jsme dnes četli: „Blíží se doba, kdy s domem Izraele sjednám novou smlouvu. Svůj zákon vložím do jejich nitra a napíšu jej do jejich srdcí. Odpustím jejich viny, nebudu vzpomínat na jejich hříchy.“ Co je tak

zvláštního na tomto textu? Vyjadřuje podstatu Nové smlouvy, v čem se Starý zákon liší od Nového. Vyjadřuje vlastně totéž, co dnes Pán Ježíš obrazně říkal v evangeliu. Podstatou Starého zákona byla dvoustranná úmluva: Boží lid se zavazuje plnit Boží přikázání a Bůh se zavazuje, že ho bude chránit, že ho spasí.

Když Izraelští roku 722 před Kristem upadli Izraelité do zajetí, usoudili, že Bůh tuto smlouvu zrušil. Oni už před tím porušili smlouvu ze své strany: přestali zachovávat Boží zákon. Teď podle nich smlouvu ruší i Bůh. Prorok Jeremiáš však ohlašuje: Bůh uzavře novou, vlastně obnoví starou smlouvu na novém základě. Ze strany Boží se přislibuje milosrdná láska: odpustím jim viny, nebudu vzpomínat na jejich hříchy. Ze strany člověka se vyžaduje pokání. I hříšník se může na této smlouvě podílet, ovšem za zásadního předpokladu: že se obrátí, že bude dělat pokání. Ústředním pojmem novozákonní zvěsti o spáse je proto pojem pokání. Pán Ježíš k němu vyzýval, hned jak začal veřejně učit: „Čiňte pokání a věřte evangeliu.“ (Mk 1,15)

Co je to pokání, co se tím slovem míní? Náš postní řád říká, že pokání je vnitřní obrácení člověka od hříchu a od sobectví k lásce podle Božího řádu. Jak se vyjadřuje navenek, to nám nejlépe ukázal Pán Ježíš: svou veřejnou činnost začal čtyřicetidenním postem, konal dobro a obětoval vše: svůj čas, své schopnosti, nepohodlí, ano i život, aby nás zachránil. Stal se pšeničným zrnem, které umírá, aby vzešlo mnoho užitku. Kdo chce být opravdu křesťanem, musí se tedy také učit nést kříž, nežít jen sám pro sebe. Musí dělat pokání, jako to dělal Pán Ježíš: postit se, konat skutky lásky, modlit se. Do našeho postu patří odedávna přísný půst od masa a újma v jídle na začátku a na konci postní doby, na Popeleční středu a na Velký pátek.

Patří sem i tradiční páteční půst od masa. Jeho zachovávání v původní podobě je nyní ztíženo komplikovaností dnešního života, cestováním, stravováním ve školních a závodních jídelnách, proto dnes komu páteční půst od masa dělá potíže, ať si jej nahradí nějakým jiným, dobrovolným pokáním: zdržením se od nějakého jídla, skutkem lásky, tj. službou bližnímu, modlitbou, úkonem zbožnosti. Tak je to podle dnešního našeho postního řádu. Co postem a sebezáporem ušetříme, máme věnovat na dobročinné účely. Od předpisů postu jsou osvobozeni děti, staří a nemocní. Ale od kajícnosti, od pokání, není osvobozen nikdo z nás, protože všichni jsme hříšní. To je podmínka smlouvy Nového zákona z naší strany. Kdo nekoná pokání žádné, měl by se obávat vážné výstrahy Ježíše Krista: "Nebudete-li činit pokání, zahynete.“ (Lk 13,5).

Zvlášť výrazným projevem kajícnosti je opravdové a upřímné přijetí svátosti smíření, v níž se kající setkává s Ježíšem Kristem a z jeho milosrdenství se smíruje s Bohem a s Církví. Bratři a sestry, teď vám asi táhne hlavou těžkomyslná otázka: co tedy já musím všechno dělat? Ale ono je to jinak: To Bůh chce něco udělat s tebou, chce tobě něco darovat, má s tebou své záměry. Chce ti dát lepší život, chce, abys ožil. Chce, abys povstal z toho skomírání, co teď žiješ, tak jako Kristus vstal z mrtvých. Nečekej s postem v jídle, až se začneš bát o svou štíhlou linii nebo až onemocníš z tloušťky. Nečekej

se sebezáporem, obětmi, cvičením v sebevládě a snášení nepohodlí, až ti to vše bude vnuceno. Ulož si každý den skutek kajícího jako přípravu na velikonoční svatou zpověď, jako plnění smlouvy s Bohem ze své strany, jako důkaz, že tvá lítost nad hříchy je upřímná, a dobrá vůle ochotná.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Bůh Otec za nás obětoval Syna, abychom nezemřeli v hříchu. Volejme k němu a prosme ho:

Aby trpící, nemocní a umírající lidé pochopili evangelium o pšeničném zrně.

Aby naše mládež poznala užitečnost sebezáporu.

Abychom se dobře připravili na velikonoční svatou zpověď.

Abychom důkladně zpytovali své svědomí a poznali, v čem jsou naše nedostatky.

Abychom vytrvali v dobrém úsilí, i když nemáme viditelné úspěchy.

Abychom podle svých sil pomáhali mírnit trampoty lidí svou ochotnou pomocí.

Aby naši zemřelí došli skrze Ježíšovo utrpení a smrt do radosti zmrtvýchvstání.

Kéž i v tento čas Pán povolá ty, kterým chce dát podíl na své učitelské, pastýřské a kněžské službě.

Pane, náš Bože, ved' nás k sobě skrze učení Ježíše Krista, našeho Pána. - Amen.

Cyklus C:

Uvedení do 1. čtení

Starozákonní čtení dnes mluví o Boží velkomyslnosti. Bůh nechce, abychom si stále jen připomínali své staré prohřešky a litovali jich. Bůh nechce, abychom žili s tváří obrácenou dozadu. Co bylo, bylo, teď myslí raději na budoucnost než na minulost. Bůh chce, abychom hleděli vpřed před sebe.

Nebo:

Jednal Bůh pouze v minulosti? Pomůže i nyní? Na tyto palčivé otázky odpovídá prorok Izaiáš zvěstováním spásy. Největší událostí spásy v dějinách Izraele bylo vyjití z Egypta. Vzpomínka na přechod Rudým mořem není však nostalgickým útekem do minulosti, ale oživením naděje do budoucnosti. Lid v babylónském vyhnanství nesmí proto ustrnout ve vzpomínkách na slavnou minulost, nýbrž se má otevřít v očekávání nových Božích činů. Bůh dává nový

začátek: on nejen vyvede svůj lid z Babylónu, ale bude o něj pečovat také na poušti podobně jako po vyvedení z Egypta. Bůh dal velkou minulost a dá také velkou budoucnost.

1. ČTENÍ Iz 43,16-21 *Hle, činím věci nové a napojím svůj lid.*

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin,
který vytvořil v moři cestu,
v mohutných vodách stezku,
který k soudu vyvedl vozy i koně,
vojsko i silné reky;
všichni spolu leží, již nevstanou,
jako knot zhasli, dohořeli.
„Nevzpomínejte na věci minulé,
nedbejte na to, co se dávno stalo!
Hle, já dělám věci nové,
teď již vzcházejí, což to neznáte?
Cestu vytvořím na poušti
a řeky na neschůdných místech.
Divoká zvěř mě oslaví,
šakalové a pštrosi,
že jsem dal vodu na poušti,
řeky na neschůdných místech,
abych napojil svůj lid, svého vyvoleného.
Ten lid jsem stvořil pro sebe,
bude hlásat mou chválu.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 126,1-2ab.2cd-3.4-5.6 Odp.: 3

Odp.: Velkou věc s námi udělal Hospodin, - naplnila nás radost.

Když Hospodin přiváděl siónské zajatce, - byli jsme jako ve snách. -Tehdy byla naše ústa plná smíchu - a náš jazyk plný jásotu.

Odp.

Tehdy se říkalo mezi pohany: - „Velkou věc s nimi udělal Hospodin!“ - Ano, velkou věc s námi udělal Hospodin, - naplnila nás radost.

Odp.

Hospodine, změň náš osud, - jako se mění údolí na jihu země. - Kdo sejí v slzách, - žnout budou s jásotem

Odp.

Vycházejí s pláčem, - když nesou semeno k setí: - přijdou však s jásotem - a přinesou své snopy.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Nechme se teď zapálit nadšením svatého apoštola Pavla, když mluví o poznání Pána Ježíše.

Nebo:

Svatý apoštol Pavel po svém obrácení zanechal mnoho věcí za sebou, především vědomí vlastní spravedlnosti a dokonalosti. Co ho k tomu přivedlo? Poznání Ježíše Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého. Nebylo to však jen poznání rozumu, ale živé poznání srdce, zkušenost hluboké blízkosti. Tato živá zkušenost ho nenechává na pokoji a žene ho dál k plnému setkání s Kristem. Apoštol používá obrazy převzaté ze sportu, aby vyjádřil napětí a dynamismus křesťana uchváceného Kristem. Takový člověk se podobá běžci, který se na stadionu žene vši silou do cíle, aby dosáhl vítězství a odměny. Tím vítězstvím křesťana je Kristovo vítězství nad smrtí: vzkříšení. Odměnou je samotný Kristus.

2. ČTENÍ Flp 3,8-14 *Pro Krista jsem se všeho zřekl, a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný.*

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři a sestry!

Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Krista Ježíše, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá zachováváním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu i vzkříšení z mrtvých.

Tím neříkám, že už bych toho dosáhl nebo že už jsem dokonalý; ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátil Kristus Ježíš. Bratři a sestry, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátil. Ale o jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Srov. JI 2,12-13

Praví Pán: Nyní se tedy obraťte ke mně celým svým srdcem, -

neboť jsem dobrotivý a milosrdný.

Uvedení do 3. čtení

Jen se teď všichni vžijme do postavení ženy z evangelia: my jsme ti, kdo byli přistiženi při různých hříších a proviněních. Lidé nás snad odsoudí, ale Bůh nás zachrání, když se chceme napravit.

Nebo:

Příběh o cizoložné ženě je jedinečným svědectvím o Ježíšově postoji k provinilému: on nepřijímá hřích, ale hříšníka. Pro zákoníky a farizeje je cizoložnice jenom případ a příležitost, jak vtáhnout Ježíše do léčky. Kdyby se on vyslovil pro její propuštění, byl by jasně proti Mojžíšovu zákonu. A pokud by ji odsoudil k ukamenování, překročil by římský zákon, který vyhrazoval takový rozsudek pouze státní moci. Mistr se však vyprostí z léčky skutečně mistrovským způsobem. Nerušeně píše na zem a obrací soud na samotné žalobce, když jim přenechá soud o sobě samotných! Ježíš neodsuzuje ani ty spravedlivé farizeje, ani hříšnou ženu. Pro něj je rozhodující odpověď srdce na dar i nárok omilostnění: „Jdi a už nehřeš!“

EVANGELIUM Jan 8,1-11 *Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí po ní kamenem.*

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je.

Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat.

Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když na něj nepřestávali dotírat otázkami, vzpřimil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním.

Ježíš se vzpřimil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“

Odpověděla: „Nikdo, Pane.“

Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Slyšeli jsme slovo Boží.

MÁTE RÁDI ŽALOBNÍČKY ?

Děti, máte rádi žalobníčky? Takové ty, co pořád žalují: „Prosím, on se mi kouká do sešitu! Prosím, ona si hraje s hřebínkem! Prosím!“ Je to zlozvyk školáčků, ale nezbavili se ho ani někteří dospělí. Ti pak udávají, pomlouvají, píší anonymy, ošklivé věci na druhé. V evangeliu se dnes také mluvilo o žalobnících a udavačích. Někteří ani nechtěli, aby něco tak ošklivého bylo na stránkách Písma svatého, v některých starých rukopisech to opisovači vynechali, tak se jim udavačství hnusilo. Ale dobře, že tahle událost přece jen v Písmu svatém je. Aspoň je vidět, že Pán Ježíš nemá rád ani malé žalobníky, ani velké udavače. Ti udavači chtěli tu paní zabít, zničit. Svýma vlastníma rukama ji chtěli ukamenovat a už se asi těšili, až ji budou vidět jak trpí, jak krvácí, jak hyne. A zřejmě čekali, že Pán Ježíš je také tak zlý, že se k nim přidá. Nebo aspoň, že bude zbabělý a neodváží se zastat té špatné ženy.

Pán Ježíš se sehnul, ale ne pro kámen. Začal asi psát do písku hříchy těch, co chtěli hříšníci zabít. Pán Ježíš tu hříšnou ženu zachránil, aby se mohla polepšit. Tak jedná Pán Ježíš. A jak my? Jak vy, děti, na hřišti, ve škole, doma mezi sourozenci? Také hned běžíte žalovat a chcete kamenovat? Ono lze kamenovat i slovy, a jak to někdy bolí. Člověka lze ubít i kamením slov. Jak tedy jednat správně, když vidíš, že někdo dělá něco špatně? Nevšímat si toho? To ne, tím bys mu nepomohl. Nejprve mu to připomeň, ale v soukromí, mezi čtyřma očima. Když si nedá říci a jedná se o závažnější chybu, napomeň ho před kamarády a pohroz: jestliže toho nenecháš, povím to na tebe. Když ani to nepomůže, pověz to tomu, koho se to týká, rodičům. Ale pověz to tak pravdivě, jako kdyby stál vedle tebe a mohl každé slovo slyšet.

Abychom dovedli snášet chyby druhého a nepohoršovali se nad kdejakou maličkostí, aby se z nás nestali žalobníci a udavači, cvičme se vytrvale v tomhle: Když narazíš na chybu bližního, vzpomeň si hned: Já mám také chyby. Kdyby je měl Pán Ježíš napsat do písku, potřeboval by na to asi celou pískovnu, co jsem se už od malička nachyboval. Bojuj poctivě se svými chybami. To pak budeš vědět, jak neskadné je zbavit se i malého zlozvyku. A snadno si pomyslíš: On možná tenhle, jehož chybu vidím, také s ní zápasí, ale nejde mu to hned, tak jako mně. Musíme mu dát čas, aby se s ní vypořádal. Možná mu při tom budu moci i nějak pomoci či poradit. Chraň se, aby ses nestal morousem, škarohlídem, pesimistou či fňukalem. Buď veselý myslí, raději se směj, než mrač. To pak budeš víc vidět dobré stránky lidí kolem sebe a k jejich chybám budeš milosrdnější. Vždyť smíchem se lišíme od zvířat! Jen člověk se umí smát, zvíře ne. A tak si dnes zapamatujeme tohle: Křesťan bližního nechce ničit, chce mu pomáhat. Křesťan se raději směje, než mračí. Je to lidštější.

PRAVÉ HODNOTY ŽIVOTA

Viděli jste již závody chrtů? Já jsem to viděl jen v televizi, ale i tak to byla podívaná! Vzrušilo mě při tom především to, jak křiklavě ti psi zobrazovali přemnohé lidi. Ti chrti se tam o přetržení ženou za králiky, ale ne za

opravdovými. Jen takové vycpané králíčí kožky před nimi táhnou na špagátku a ta hloupá zvířata podvod nepoznají a honí se za tou atrapou. A člověk se dívá a uvědomuje si, jakým právem říkáme: hloupá zvířata? Copak přemnozí lidé nejednají stejně tak? Štvou se stejně, až do infarktu se štvou za všelijakými náhražkami, bezcennými cetkami, za reklamou chváleným kýčem, za módními tretkami.

Svatý apoštol Pavel v prvním čtení nás křesťany vyzývá k jinému závodu. Sám jej již běží a nás chce strhnout k následování. A cíl, za kterým s ním máme běžet? Máme běžet za Kristem, abychom u něj poznali pravé radosti, pravé hodnoty života, abychom se k němu tak pevně přimkli, že nás ani smrt od něj neodloučí. V evangeliu před námi a před Pánem Ježíšem stojí jeden takový chrtí člověk, co se honil za náhražkami, za bludičkou chvilkového štěstí. Je to žena. Ti, co se považují za spravedlivé, ji přistihli při hříchu. Jejich spravedlnost je pobouřena, chystají se házet na hříšnici kameny. Chtějí ji kamenovat a tak učinit Boží spravedlnosti zadost. Čekají, že je Pán za tuhle horlivost pochválí, že půjde házet s nimi. Ale Pán jim říká, že se tu nehraje ve jménu spravedlnosti Boží, ale lidské. Lidská spravedlnost je potrestat, tvrdě, ba přísně potrestat.

A jaká je spravedlnost Boží? Odpustit. Trestajícího Boha si vymyslel člověk ke své podobě, podle své nátury. Odpouštějícího Boha přišel hlásat Ježíš. Boha, který odpouští, aby dal hříšníkovi příležitost, aby se zamyslel, co je atrapa života, co je cesta, kde je pravá hodnota. Aby měl čas a příležitost také se napravit. Pánu Ježíši jde o hlubší spravedlnost, než jen stanovit, podle jakého paragrafu se viník provinil a jaký trest mu za to dát. Ježíši jde o napravení, o návrat do života i pro toho, kdo už svůj život prohrál, zpackal a pokazil. Jde mu o otcovskou spravedlnost. Právě na obrazu otce, rodičů, nejlépe pochopíme, oč tu jde. Vychovávat děti znamená stále znovu odpouštět, tisíckrát odpouštět. Co se toho děti nadělají, než vyrostou, než přijdou k rozumu. A vlastně jen tak přicházejí k rozumu, že dělají chyby. Jsou za ně kárány, poučovány, ale dává se jim stále znovu šance k novému pokračování. Otec dítě pokárá, povzbudí, a tím je chyba vyřízena, zapomenuta.

Kam by přišly děti, jejichž otec by neuměl zapomínat. Kdyby stále mluvil jen o tom, co včera a především dítě zapomnělo, zanedbalo či vyvedlo. Stálé hubování děti nevychovává, ale vyhání z domu. Pochvala, důvěra, denně nová důvěra, to je cesta dětí skrze všechny chyby k lidské dospělosti. Tak to dělá Bůh s námi, tak my to máme dělat s lidmi kolem sebe. Soudit, hlídat, trestat hříšníka, to máme, ale toho hříšníka v sobě. Trestat každý sám sebe, to ano. Hříšníku vedle sebe odpustit a dát mu šanci, novou příležitost. Co je tedy naučením dnešního Božího slova? Sebe hlídejme. Hlídejme, za čím se honíme, abychom se nestali chrti honícími se za cetkami. Druhým pomáhejme. Ty nekamenujme. Trpělivě jim ukazujme cestu.

VŠE ČINÍM NOVÉ

Za týden Květnou nedělí začnou velikonoční svátky. Končí nám už pomalu předvelikonoční příprava. Je to důvod k otázce, zda jsme pochopili, co pro nás znamenají velikonoce. Biblické texty dnešní neděle nám chtějí při této úvaze pomoci. Evangelium vypravuje, jak Pán Ježíš zachraňuje ženu odsouzenou na smrt. Je to odezva starozákonního vyprávění o Zuzaně. Jenže ta byla nevinná! Tato žena před Ježíšem nepochybně vinna je a to hříchem těžkým: rozvratem manželství. Na to byl v Izraeli trest smrti: Hřích znamená smrt. Lidem je to jasné: zabít ji! Tak to bylo, tak to má být dál. Ale Ježíš odpovídá: Už to tak být nemusí. Začíná nová éra. Hřích nemusí už vést nutně k smrti!

Ježíšovo školení jde dál. Říká, že jsou i jiné těžké, smrtelné hříchy, než cizoložství, na které byl ve Starém zákoně vyhlášen trest smrti. Učí, že těžké jsou i hříchy nelásky, hříchy tvrdého srdce, hříchy pýchy, lakoty a nepřejícnosti. Učí, že je tu víc hříšníků, než ta přistižená žena. Nakonec se ukazuje, že hříšníci jsou všichni: „Kdo jsi sám bez hříchu, hod' první kamenem.“ Ano. Hříšníci jsme i my všichni. To je první velké poučení dnešního evangelia. Druhé poučení dnešního evangelia zní: Setkání s Kristem, Soudcem, nemá znamenat smrt, odsouzení či zavržení, ale nový začátek. Ježíš tu ženu neodsuzuje. Říká jí: „Jdi v pokoji. Začni znovu.“ A tak to platí nejen pro tu ženu, ale pro každého hříšníka, pro každého z nás. V kajícím setkání, ve velikonoční svaté zpovědi říká Pán Ježíš i nám: Odlož zlé způsoby. Odřekni se špatných věcí. Začni znovu a lépe.

A zde dochází při našich kajících pokusech k nedorozumění, které bývá příčinou našich nezdarů. Mnozí lidé nemají ze své zpovědi valného užitku, protože ji konají křečovitě, nepochopí podstatu věci. Napřed se na ni chystají systémem velkého prádla. Hlavně přesně vyzpytovat svědomí, sepsat a povědět kdejaký hříšek, posbírat každý špinavý hadr na hromadu. Pak s tím do pračky, a začít znovu, tentokrát už svatě a dokonale: víc modliteb, víc zbožných úkonů, více a lépe. Už vše dokonale, vše nejlépe. A výsledek? Chvilku ten špičkový tanec vydržíme, pak odpadneme a jsme tam, kde jsme byli. Znovu úplně normálně hřešíme, mrzoutíme, dokud se znovu nezmůžeme na nové velké prádlo, a tak pořád dokola. Kde je chyba? V představě, že svátost změní člověka mávnutím kouzelného proutku, že ze zpovědnice vychází jiný, svatý a dokonalý člověk.

Jenže ze zpovědnice vychází ten, kdo tam vešel. Nezměnil se on, změnil se jeho vztah ke Kristu a Církvi. Jsou spolu smíření. Změnila se také jeho orientace, směr jeho cesty: nasměroval se k pólu dobra, pokoje a radosti. Ten velký výkon, nový začátek, ten je už v té chvíli udělaný, nemusíš se na něj chystat ty. Udělal jej Pán Ježíš za tebe: přemohl hřích, přemohl smrt. Nám zbývá pochopit ten Boží dar, zamilovat si Ježíše, laskavého Vykupitele, uvěřit jeho slovu: „Jdi v pokoji, já tě neodsoudím,“ a vydat se radostně novým směrem v následování našeho Pána. „Kdo miluje, ten neublíží,“ říká přísloví. Když poznáš Ježíše laskavého, bude ti snadnější denně se znovu pokoušet být laskavým člověkem. To pro nás mají být velikonoce: Setkat se s Ježíšem Kristem, Vykupitelem. Dát si odpustit hřích. Dát se osvobodit od bázně ze smrti.

Denně vycházet do nového života v nové lásce. Vyznejme svou víru ve Vykupitele Ježíše Krista, společně jej poprosme za velikonoční milost stále nového začínání.

JEŽÍŠ U ZPOVĚDNICE

V tyto dny stávají někde u zpovědnic dlouhé řady kajících. Tak je tomu v tento čas v mnohých katolických kostelích. Všichni jdeme k velikonoční svaté zpovědi, vy věřící i my kněží. Stával vždy pokorně ve frontě před zpovědnicí stařeček kněz, a když mu kaplan říkal: Pane rado, nestůjte tu takhle, to se na vás nesluší. Běžte domů, já vás přijdu vyzpovídat do bytu! Ale starý pán se nedal: „Jsem hříšník jako všichni ostatní. Já myslím, že i svatý Otec v Římě jde takhle ke svaté zpovědi. Vždyť i Pán Ježíš stál takhle ve frontě kajících. Stál mezi těmi, kteří čekali na očistu vodou Jordánu v Janově křtu. A Jan Křtitel tenkrát také volal: Pane, ty tady nestůj, to se nepatří, ty přeci nejsi hříšník?“ Snadno se domyslíme, proč se Pán Ježíš postavil osobně do řad kajících. Chtěl zdůraznit důležitost toho, co teď konáte vy: chtěl zdůraznit význam svátosti pokání.

„Kdyby zpověď neexistovala, kdyby ji nezavedl Pán Ježíš, musela by být vynalezena,“ říkávali zkušení duchovní vůdcové. A opravdu tam, kde se od křesťanského způsobu života odvrátili a zapomněli na něj, tam museli honem vymýšlet náhrady svaté zpovědi. V továrnách začali zaměstnávat psychology, aby zklidňovali mysl. A lidé jim pohotově začali říkat tovární faráři. Politikové zavedli sebekritiku. Provinilec se přede všemi vyzná ze svých omylů a provinění, aby získal odpuštění. Časopisy zavádějí tribuny čtenářů, kde mají lidé příležitost k zpovědi ze své bezradnosti a dostávají duchovní rady. A konečně čím dál víc lidí, kteří nechtějí pokleknout před knězem, uléhají na lehátko před psychiatra, který jim provede proprání mozku a mysli, vyzpovídá je. Ovšem bez rozhršení.

A tak, milí bratři a sestry, jestliže se vám zítra někdo vysměje, že jste byli u zpovědi, vy si o něm pomyslíte své a půjdete dál. Ať chce nebo nechce, člověk se musí zabývat vášněmi, vinami a slabostmi, které se hemží v srdci každého člověka. Člověk může popírat existenci Boha, ale nemůže popřít existenci zla. Člověk může odmítat morální problémy, ale riskuje tím, že se octne před problémy duševními. Člověk může odmítat jít ke knězi zpovědníkovi, ale riskuje tím, že se octne před lékařem psychiatrem. Buď kněz nebo psychiatr. Buď zpovědnice nebo nemocnice nebo márnice, taková je volba. Jenže psychiatr nemůže dát neurotickému člověku pravý klid, který nabízí Pán Ježíš: „Dávám vám pokoj, ne jako svět na chvíli, ale jako trvalý stav pokojné mysli.“

A tak máte dost důvodů k radosti, vy, co jste si zachovali povědomí významu a důležitosti svaté zpovědi. Vy, co víte, že ve zpovědnici je vodou, která nás omývá, Ježíšova obětavá láska. Vy, co víte, že jít ke zpovědi znamená jít na schůzku s milým Ježíšem a spojit se s ním, přijmout od něj celou vítěznou sílu Vzkříšení. Vy víte, že zpověď je tajemná a úžasná výměna: vy jste předali

Pánu Ježíši všechny své hříchy a on vám dává celé své vykoupení, svou lásku. Vy víte, bratři a sestry, že všechno zlo světa je plodem hříchu. A hřích je vzpoura proti Boží lásce. A ten hřích potřebuje jednak odpuštění, jednak napravení. Odpuštění se nám dostává ve zpovědnici. Jdeme tedy v síle vítězného Krista, kterou ve svátosti smíření obdržíme, napravovat následky hříchu v sobě a kolem sebe. Přeji vám jménem všech nás letošních zpovědníků radost z tohoto velikonočního úsilí, radost z Boží lásky, se kterou jsme se ve svátosti smíření setkali.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Poprosme společně o Boží milosrdenství:

Abychom nechtěli být soudci svých bližních, ale raději přáteli.

Abychom si dělali starosti víc o chyby své, než o chyby bližních.

Aby ti, kdo přestupují zákony, našli sílu k nápravě.

Abychom stále měli na paměti, že jakou měrou měříme jiným, takovou bude naměřeno nám.

Abychom dávali přednost veselé mysli před mračením.

Abychom všichni měli odvahu k vykonání svědomité velikonoční svaté zpovědi.

Probouzej nová kněžská povolání a dej, ať v našich rodinách jsou dobré podmínky pro jejich vznik a růst.

Bože milosrdný, dej nám k velikonoční svaté zpovědi upřímnost, kajícínost a sílu k trvalé nápravě svých chyb a k následování Ježíše Krista, našeho Pána. - Amen.

Nebo:

Bůh tvoří nové cesty tam, kde lidé nenacházejí východisko. Proto mu svěřme své starosti i potřeby celého světa a volejme:

Za ty, kdo byli pozváni k novému životu a budou zanedlouho pokřtěni.

Za služebníky Církve, kteří jsou pověřeni prohlašovat odpuštění a povzbuzovat k obrácení.

Za jednotu a spolupráci křesťanských církví.

Za všechny, kteří nesou politickou, hospodářskou a společenskou odpovědnost.

Za ty, kdo usilují o porozumění, spolupráci a mír mezi lidmi a národy.

Za ty, kdo mají odvahu postavit se na odpor diktátorům a totalitním režimům.

Za upokojení všech, kdo šíří násilí a nenávisť, a za spravedlnost ve světě.

Za lidi, kteří jsou odsouzeni k smrti, a za ty, kdo jsou souzeni podle nespravedlivých zákonů.

Za ženy, které v těžkých podmínkách čekají narození dítěte.

Za osvobození rukojmích a lepší život uprchlíků.

Za ty, kteří při různých katastrofách ztratili své blízké.

Za lidi, jejichž životní plány ztroskotaly a žijí v beznaději a zoufalství.

Za sebe navzájem, aby každý z nás stále více poznával Krista. Pane, náš Bože, ty činíš veliké věci. Změň osud těch, kdo k tobě ve své nouzi volají, a vyslyš naše prosby skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

MODLITBA NAD DARY

Všemohoucí Bože, tys nás přivedl k životu z víry; přijmi tyto dary, vyslyš naše prosby a dej, ať nás oběť tvého Syna Ježíše Krista očistí a posvětit. Neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků. - Amen.

PREFACE v cyklu A

Ježíš nás volá ze smrti k životu

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky, skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Neboť on je naše vzkříšení a život; slitovává se nad námi a má s námi soucit jako se svým přítelem Lazarem; a jako jeho zavolal z hrobu, tak nás skrze křest volá ze smrti k životu. A proto tě chválíme a se všemi nebeskými zástupy zpíváme píseň o tvé slávě a voláme:

Svatý, svatý, svatý...

PREFACE 1. POSTNÍ v cyklech B a C

Duchovní smysl postní doby

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

- V:** Vzhůru srdce.
O: Máme je u Pána.
V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci.
O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky. Neboť ty nám vždy znovu dáváš milost pokání, ty chceš, abychom se připravovali v zbožnosti a horlivé lásce na slavnost velikonočních tajemství. V nich jsme dostali počátek tvého života, v nich rosteme k plnosti tvého synovství skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho tě chválíme a se všemi nebeskými zástupy zpíváme píseň o tvé slávě a voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ

A Jan 11,26

Žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky, praví Pán.

B Jan 12,24-25

Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrnó nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek.

C Jan 8,10-11

Nikdo tě neodsoudil, ženo? Nikdo, Pane. Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Všemohoucí Bože, přijali jsme tělo a krev tvého Syna Ježíše Krista a prosíme tě, ať stále zůstáváme v živém spojení s ním. Neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků. - Amen.

K ZAMYŠLENÍ A

Dnešní neděle je malou křesťanskou katechezí o smrti jakožto společenství s Kristem zmrtvýchvstalým. Jsme vyznavači Krista a víme, že ve smrti jde o naši budoucnost, o naději na plné a definitivní setkání s nebeským Otcem. Snad si tu můžeme dobře uvědomit, že Ježíšův zázrak navrácení života příteli Lazarovi bezpochyby rozhodl o jeho smrti. Tak se přece bezprostředně po tomto zázraku představitelé židovského národa rozhodli. Stále platí, že my lidé dáváme smrt, on dává život. On nemá obavu být člověkem, je schopen projevit soucit a zaplakat nad ztrátou blízkého člověka. Nebojme se našeho lidství. Odložme touhu po tom být Bohem. Spolu s těmi, kteří se připravují na přijetí

velikonočních svátostí, si sami chceme uvědomovat náš křest. Ponoření do křestního pramene a obmytí křestní vodou stali jsme se Kristu Pánu podobnými ve smrti, cele jsme přijali naše lidství a byli jsme zbaveni hrozby smrti. Z jeho strany dostáváme dar života, podíl na věčném životě.

K ZAMYŠLENÍ B

Kristovy velikonoce obnovily hříchem zničený most komunikace mezi Bohem a člověkem. Jsou novou smlouvou, která není potvrzována nedokonalými obětmi zvířat, nýbrž prolitím Kristovy krve. I když je to zvláštní, stojí na jedné straně tohoto mostu oběť a smrt Božího Syna, ono zničení jako důsledek hříchu. Kristem jsme zváni k nastoupení stejné cesty, kterou prošel on, cesty vedoucí od smrti k životu. Náš směr je totiž opačný, vede od života ke smrti. Ježíšova nová smlouva zní: Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu. Budeme mít odvahu a sílu ke změně směru, k přehodnocení našeho přesvědčení a k přijetí odpuštění místo obětí?

K ZAMYŠLENÍ C

Obrácení je podobné vyjití vyvoleného Božího lidu z egyptského otroctví. Je to událost, kterou má mít člověk neustále na paměti, protože nebezpečí otroctví ho stále ohrožuje. Exodus měl za cíl osvobození Božího lidu a podobně obrácení nás vede k vnitřní svobodě. V nakládání s ní máme být velmi pozornými. Stále se nám totiž podbízí pokušení vrátit se do země zotročení, být jako Bůh, a tudíž být i nelidskými. Všichni ti, kteří před Ježíše přivedli ženu přistiženou při cizoložství, se chtěli postavit na Boží místo a rozhodnout o jejím životě a smrti. Jako by přitom zapomněli na své vlastní lidství a hříšnost. Tu naopak Bůh člověku rozhodně nepřipomíná a nesoudí ho za ni. Denně se v modlitbě Páně modlíme: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ Potom, co Ježíš člověka osvobodil, posílá ho jako svědka odpuštění. Milost Boží je zavazující: „Už nehřeš,“ řekl ženě.